

HOGY TÁVOL AZ...

*Hogy távol az, kinek szeme
éjem fölött merengene,
s mert nincs közel a drága kéz,
mely simogat, ölel, becéz, —*

*éjem fölött ma fűdereng
egy Szem, mely ti'kosan eseng:
— Vigasztalom te légy nekem
éjednél mélyebb éjemen!*

*Vigasztalanságod kemény
pusztája, emlékezz, enyém:
én oltottam beléd magam,
azért vagy örök nyugtalan.*

*Azért vagy már-már végtelen,
mert szövetségben vagy velem,
mert én vagyok a Szép, a Jó,
a végtelen rágyat adó.*

*És én vagyok, ki kér vigaszt,
s fölötted árcultan virraszt,
hogy ráborulj Szivemre már,
mint János ama Vacsorán.*

*Megtérve ismét, jöjj, szeresd
véges helyett a Végtelent!
Te légy a részvét, a pohár
a Getszemáni alkonyán,*

*te légy a könnyű Péter szemén,
vigasz Csülörtök éjjelén,
barát, hogy birjam a magányt,
mely közetek emésztve bánt.*

*Segíts a szót kimondani,
amely kenyérbe s borba hi,
segíts keresztre vértelen
s az áldozatban légy velem...*

***

*Én állok. Istenem szemén
megejt a kolduló remény.
Fejem lehajtom. Hallgatok.
S félek, — hátha még kérni fog.*

Gerlei József

UJESZTENDÓ

(Philip. III. 13—14.)

*Mint a riadtszemű őz, mikor elfut a fűrgé vadászok
gyorsanölő puskái elől, s idegenbe szakadva
kémli a soktitkú, veszedelmekkel teli erdőt,
karcosú, kecses-remegésű fülét teleggyűjti neszekkel,
orra a szélben elilló illatokat szimatolja,
s lassúdan szökkelő lábának lágy ütemében
bízó megnyugvás s aggodó félelemérzés*

*játszanak egybe;
úgy vagyok én is most — új év nyílik meg előttem,
lelkem a soktitkú, árnyak-fátylalta jövendő
kémli remény és várakozás és aggodalom közt,
s én futok egyre előre a kété, szürke homályban,
elfeledem, milyen úttalan-út vezetett el idáig —
várnak az új örömök, kötelelességek, veszedelmek.*

Tótfalusy István